

службено својство хрватског језика и других права (на симболе: заставу и грб) на територији Хрватске, али је познавала и Белгија чији је Устав из 1831. год. предвиђао постојање три културне заједнице (аутономије): француску, холандску и немачку.

Поред ове културне, постоји и институционална или функционална аутономија која обухвата одређене институције које се баве различитим друштвеним пословима (школством, здравством, културом, привредом и сл.) и подразумева да оне добијају одређену самосталност у оснивању, управљању и финансирању. Како примећује проф. Јован Ђорђевић, ова функционална аутономија је пре свега карактеристична за англосаксонске земље (нарочито САД) где је процес децентрализације државне власти, па донекле и деетатизације, довео дотле да се државно управљање на многим подручјима друштвеног живота повукло у корист ове институционалне или функционалне аутономије.

Аутономија се данас све више изражава и као процес економске децентрализације појединих територија које добијају економску самосталност, слободу планирања, инвестирања и друга права која обезбеђују њихов складан друштвени и економски развитак. Ова економска децентрализација је данас веома популарна у Европи и среће се под разним називима: регионализам, регионална аутономија и сл. при чему њену суштину чини регион као посебна аутономна јединица. Региони се све више доказују као подесан амбијент и оквир за непосредно и потпуније реализовање привредних, финансијских, економских, инфраструктурних и других иницијатива и планова.

С друге стране, регионална аутономија је и ефикасно средство одбране од јаке државе и изражене економске централизације и концентрације привредних потенцијала у њеним рукама. Овакав регионализам или регионална демократија подразумева право регионалног самоорганизовања, финансијску самосталност, планирање, управљање привредним делатностима, старање о развоју културе, школства, социјалних служби, здравља, спорта, саобраћаја и очувања безбедности.

2. ФУНКЦИЈЕ (НАДЛЕЖНОСТИ) АУТОНОМИЈЕ

Као што нема јединственог и типског модела аутономије – њеног истоветног облика и организације тако нема ни јединствених решења и праксе у погледу ширине њених функција и надлежности. У принципу, за све аутономије је заједничко то да имају мањи ниво власти од државе, да нису и не могу да имају атрибуте државе, тако да и немају